

HÁLA

Az állami ünnep
elhülyült csöndje nem különbözik
a katolikus vasárnapokétól.
Tömeges lézengésben
az emberek még ellenszenvesebbek,
mint célba fogva.

Most nem
enyésztetem, mint szoktam,
hálátlanul az ajándék szerelmet.
A vákuum utcákon
az menekít át, hogy emlékezem
arcodra és combodra,
melegedre,
öled halvész szagára.

Hiába kerestél fürdőszobát,
az ágy kényelmetlen volt,
mint egy tetőgerinc.
Bőröd új szagával elvegyült
a matracok rovarirtó szaga.

Ágyúszóra ébredtem,
kerekszám éve
lőrtént valami. Még aludtál.
Szemüved, lakktáskád
a földön hever, ruhád
lóg az ablakkilíncsen,
kifordítva praktikusan.

Fekete kombinéd
egyik pántja lecsúszott.
Es szelid világosság télovázott
a nyakad pihéin, a kulcsontodon,
míg egyre ágyúztak,

s egy kibökődött
fotelrugón reszketett a finom por.

TÖPRENGÉSEIMBŐL

Az rossz volna, ha volnának legyek,
annak sem örülnék, ha puskám volna,
mert nem tudnám, hogy mitévő legyek
a puskámmal. Ha viszont ugyanakkor
volnának legyek s puskám — az igen!
Hunyorítás, rátartás, még jobban hunyorítás,
— elmászott. Rátartás, hunyorítás,
lejjebb, kicsit!, még lejjebb, kicsit...
BUMM!
rátartás, hunyorítás... Na, persze, ha
nincs légy, nincs puska — nincs gond.

TÁJ VÁJDLINGBAN

Mint zsiros vízből egy ezüstkanál.
lompán csillog a nap.
A hűlő homály
színén felhő, zsiradékdarab
honor. Szigetnél mozdulatlanabb.

V. SZ.-HOZ

Hozott a hídon át
a busz, és belenéztem
az alagútba. Az
árnyékkal bélelt cső
végén, vesztegzár alatt
gépkocsik vesztegeltek
egy elérhetetlenül messzi
homoksíznü napsávban.

Rég nem
nézelődünk már együtt
alkalmakat keresve
alkalmi költészetünk
gyarapítani kínok alkalmából.
Lírai tolvajkulcsokat reszelni
szemmértékre
a szúk baráti körnek.

Egyedül őgyelgek
— foglya egy állapotnak,
amit magánynak túlzás,
függetlenségnek öncsalás nevezni —
a szikkadt látványok közt.
Kitérek a rakpartra némi árnyért.
Úvegolvasztó hőben
valahol továbbdúcög
a busz, melyről leszálltam.

Füledt gesztenyesátor. De fenn a még lágý
tüskéjű csecsemő-csillagok
az ősz jöttét jelentik
már. A víz pállott pala.
De legalább egy hajó tördeli,
mely elmegy innen.
Látvány, vélemény: nincs
kivel megosztanom.
Szappanizú gyümölcsöt
megérlelte bennem ez a nyár.

Rossz év köszönt ránk, tudtam,
már szilveszter reggel.
Csuszkáltunk az alattomos havon,
lehúzott vasredönyök városában,
valami korhelykosztért.
Végül egy mütőcsempés önkiszolgálóban
ittunk jódsárga sört.
És mire kiléptünk, az utca
szemfájdító fehérét öltött.

Gyenge agyunk csödöt mond.
Jégbe zárt hajón a matrózok
köztudottan egymást eszik.
— Mint egy modern kötőzkodés-drámában:
évődés szóváltássá,
a csipkelődés sértéssé fajul.
Mignem a háttér
szétroppantja a szituáció gerincét.

A MEGVÁLTÁS HÁTULÚTÓI

Isten éjjel ágyam szélére ül,
a szakállszőröket egyenként kicsavarozza
államból és (mindig három angstrómmal)
hosszabbakat csavar be a helyükre.
A használtakat egy Nivea-krémes dobozba rakja,
aztán szublimál.

Ez hetek óta így megy. Minden éjjel
settenkedik az államon.
Felébredek, hogy szúr. Káromkodni
készülök, de szavam elébe vág:
Ez a végleges méret.
— *Jól beszorítom.*

Szakállam mint megdühödt kefe
sikálja a fekete levegőt:
Szórakozunk?
*Mi lett volna, ezzel a fáradsággal,
mindjárt ezt belerakni? Nem riaszt fel folyton,
s maga se végeskedik ennyiszor ebben a
lukban, ahol még én is alig férek.*

*Mond valamit — mormogta szórakozottan,
s a szőröket
visszaszórta a Niveás dobozba —,
ha akarja: leszerelem az egészet. Én megértem.
De hát — ne legyenek illúziói:
a fogakat is,
meg a fákat
minden éjjel, ugyanígy...*

SZÜKSÉGMEGOLDÁS

— Fél hat. Még jó negyedóra.
Pedig soká elvacakolt veled,
míg a foglalat fölé a két drótot bekötötte,
körültekerte egyiket a bal bokáján,
a másikat meg nedves leukoplaszttal
a jobb halántékára rögzítette.
*Mondtam neki: meg tudom mosni a hátam magam,
s a jobb kezemen is levágom a körmöt,
de ő nem akar válni... Mit csináljak?*
— Jöhetne már.
Ténfergett (a drót követte
mindenüvé) , már csak porszívószerű kísértet.
Még az eszébe jutott és felírta
nagy betűkkel: **ÉRINTÉSEM ÉLETVESZÉLYES!**
Nehogy... A felesége elképesztően
járatlan volt ilyesmiben.

VITURBIUS ACER FENNMARADT VERSE

Velem, veled: mi lesz?
Nem kérdezni, nem beszélni.
Igyuk meg a sört
a favedrekben satnyán élő
tuják alatt.

Hajtsd fel a korsót, ó, Leucoonoé,
tompán az apadt sörhabba ne bámulj.

Scire nefas —
lám a földalatti keszonja fölött
újra dohognak a szürke cementkeverők

— visszaidézik azt az időt —

Mire szőke hajadba vegyül
szürkével a piszkos öregség,
kicszerélődnek az utcák.
Korszerű keretbe kerül az unt, utált kép.

Tavasza felépül az új hadiút,
zörgő harciszekér hangján már közelít január
(mihamar dér fenyiléke a fákon)
a kussoló provinciák felé.

A levegőégbe süti farkát
mind, aki a jövőt akarta . . .

Húzódjunk be a ponyva alá,
s még egy sört!

Mert már zúg az eső.